

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. Монтана, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Аделина Троева
Членове: Аделина Тушева
Таня Живкова

при участието на секретаря Мадлена Н. Митова
като разгледа докладваното от Аделина Тушева Въззивно гражданско дело № 20221600500029 по описа за 2022 година

Производството е образувано по реда на чл. 258 и сл. от ГПК по жалба на Л. З. и Д. П. , подадена чрез пълномощник адв.Б. и по жалба на С. К. и И.П. , подадена чрез адв. А. като особен представител на първия и като пълномощник на втората срещу постановените от РС Монтана на 29.11.2021г. решение по гр.дело № 3210/2018г. с предмет иск с правно основание чл. 108 от Закона за собствеността / ЗС/.

В жалбата си Л. З. и Д. П. , като съпружи обжалват решението на РС Монтана , с което е признато за установено по отношение на тях и страните Л.В., С.К. и И.П., че ишците С. Г. и А. Ц. са собственици на основание давностно владение по отношение на 1/2 идеална част от поземлен имот с идентификатор *по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени 2006 г. , с административен адрес - град *, ул. „*" № *, и са осъдени Л.З. и Д.П. да предадат на ишците частта от имота, оцветена в жълт цвят на първата скица на л. 228 от делото, изготвена от вещото лице арх. Г. Л. , както и да им заплатят деловодни разноски в размер на 2581.98 лева . Поддържа се в жалбата , че решението е изцяло неправилно - като постановено при нарушение на материалния закон, при съществени процесуални нарушения , при необоснованост и нищожно в отделни части с противоречащи се и взаимно изключващи се крайни изводи . Твърди се неправилност на извода на съда, че общият наследодател на праводателите им не е придобил право на собственост върху терена според констативния нотариален акт от 1958г., като в тази насока са изложени конкретни съображения. Необоснован е извода на съда, че права върху терена е придобила само

преживялата съпруга на Ж.Г., а не и останалите му наследници – праводателите на жалбоподателите М.Г. и Л.В., като и този извод е в противоречие с приетото от съда, че Ж. Г. не е бил собственик на терена . Необосновано съдът е приел, че ищците са придобили по давност идеална част от имота, като изводът му не се подкрепя от събраните по делото доказателства, които не са обсъдени при спазване процесуалните правила за това. Необосновано и в нарушение на правилата на формалната логика е решението и в осъдителната му част. Подробно в жалбата са обосновани поддържаните пороци на решението, като се иска отмяната му , респективно обявяването му за нищожно и постановяване на ново, с което искът се отхвърли като неоснователен ,ведно с присъждане на разноските .

Решението в установителната му част и в частта за разноските е обжалвано от адвокат А. в качеството му на особен представител на С.К. и в качеството му на пълномощник на И.П. с доводи за неправилност – постановено в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и необоснованост . Поддържа се , че изводите на съда са основани на предположения , като се иска отмяна на решението в частта , с която е признато за установено правото на собственост на ищците .

По всяка от подадените въззивни жалби са подадени писмени отговори от въззиваемите С.Г. и А.Ц. , чрез пълномощник адв. Ц. , с които жалбите се оспорват като неоснователни с доводи за правилност на обжалваното решение .

При въззивното разглеждане на делото не са искани и допускани доказателства .

Окръжният съд, като провери атакуваният по реда на въззивното обжалване съдебен акт във връзка с оплакванията в жалбите, предвид събраните по делото доказателства и въз основа на закона, приема следното:

Въззивните жалби против първоинстанционното решение са подадени в срок от страни в процеса при наличен правен интерес, поради което са допустими за разглеждане.

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба на съпрузите С. Г. и Г. Г./ починал в хода на делото и заместен от законните си наследници -съпруга С.Г. , низходящи А. Ц. и М. А., като последната е направила отказ от наследство/ срещу Л. Г. З., Д. П., М. Г. /починала и заместена от законните си наследници С.К. и И.П./ и Л. В. с твърдения са собственици на 1/2 идеална част от недвижим имот с идентификатор *по одобрените за гр. *КККР, с площ от 377 кв.метра и са изключителни собственици са на първия етаж от построената в имота жилищна сграда- самостоятелен обект с идентификатор *. Ответниците Л.З. и Д.П. са собственици на останалата 1/2 идеална част от дворното място и на втория етаж от жилищната сграда. Ищците обосновават правото си на собственост на първия етаж чрез договор в нотариална форма за замяна от 25.04.1978г., а по отношение идеалната част от дворното място се позовават на договор за продажба на имот частна държавна собственост от 14.04.1998г., вписан в службата по вписвания , а при условията на евентуалност се позовават на давностно владение с начален момент от 1978 година, продължило непрекъснато и необезпокоявано повече от 10 години , респ. на основание

давностно владение, осъществявано добросъвестно в продължение на 5 години с начален момент 1998 година.

Твърди се в исковата молба, че ответниците Л.З. и Д.П. са придобили права върху имота с договор за покупко – продажба от 19.12.2014г. , сключен в нотариална форма с праводатели М. Г. и Л.В. , с който им е прехвърлена собствеността върху цялото дворно място , като се поддържа, че праводателите им не са били собственици на притежаваната от ищите 1/2 идеална част от дворното място , съответно не биха могли да прехвърлят права, каквито не са притежавали. След сключването на сделката от 2014г. ответниците Л.З. и Д.П. твърдят, че са изключителни собственици на целия поземлен имот и че допускат ищите в дворното място само на добра воля, като не се съобразяват със сключен 2004г. договор, с който е разпредено ползването на дворното място. Поискали са от съда , след като признае за установено по отношение на ответниците правото им на собственост върху 1/2 идеална част от поземления имот /ПИ/ с идентификатор *по КККР на гр. *да осъди ответниците Л.З. и Д.П. да им предадат владението върху реална част от имота с площ от 136.50 кв.м., както е обозначено на скицата-проект със син цвят, част от договора за доброволно разпределение на ползването от 2004г. .

Ответниците Л.З. и Д.П. с подадения в срок писмен отговор са оспорили предявения иск с твърдения, че с договора от 1998г. ищите не са придобили право на собственост, тъй като имотът не е бил частна държавна собственост. Оспорили са действителността на сключения договор от 30.04.2004г. за разпределение на ползването, тъй като е сключен при отсъствие на собственик . По основаниято давностно владение са оспорили качеството на ищите на владелци , както и твърдяната добросъвестност с оглед договора от 14.04.1998г. .

Ответникът С.К. , чрез назначения си по делото особен представител адвокат Й.А. е оспорил иска като недопустим срещу него, поради извършеното разпореждане с имота от наследодателката му М. Г. преди завеждане на иска.

Останалите ответници И.П. и Л.В. не са подали писмен отговор.

Въпросът за допустимостта на производството по отношение ответниците С.К. , И.П. и Л.В. е разрешен по спора с определение на въззивния съд от 22.10.2019г. по в.ч.гр.дело № 270/2019г., с което е отменено определението на първоинстанционния съд за прекратяване на производството по отношение на тези ответници, като е съобразено задължителното за съдилищата тълкуване, дадено от ОСГК на ВКС с т. 3Б на ТР № 4/2014г. от 14.03.2016г. по тълк.дело № 4/2014г. .

С решението си по делото първостепенният съд е приел, че е сезиран с иск с правно основание чл. 108 от ЗС , като е приел за неустановено соченото от ищите придобивно основание –договор за продажба на имот частна държавна собственост, разгледал е основаниято придобивна давност, като е приел, че ищите са осъществявали върху дворното място фактическа власт с намерение за своене повече от 10 години , поради което и е уважил предявения иск , установил правото на собственост на ищите върху процесната идеална част от поземления имот на основание придобивна давност и е осъдил ответниците Л.З. и Д.П. да отстъпят собствеността и предадат владението на С.Г. и А.Ц. върху частта от ПИ с

идентификатор *, оцветена в жълт цвят на първата скица на л.228 от делото, изготвена от в.лице .

При служебната проверка относно допустимостта и валидността на обжалваното решение съдът приема, че същото е валидно и допустимо постановено по иск с правно основание чл. 108 от ЗС.

От събраните в процеса доказателства е установена следната фактическа обстановка:

Безспорно е установено по делото, че Г.и С.Г. през 1978г. са придобили въз основа на сключен в нотариална форма договор за замяна от Ж.Г., със съгласието на съпругата му Л. Г. право на собственост върху първия жилищен етаж, самостоятелно жилище, от построената в дворното място, образуващо парцел *, кв. *по плана на гр. *, сега гр. *срещу прехвърлен му лек автомобил. Видно от нотариалния акт /НА/ № *от 25.04.1978г. правото на собственост на Ж.Г. е удостоверено с нотариален акт № */1958г. , като за сключване на договора е било представено и решение № */30.03.1978г. на ИК на ГНС *за разрешение за замяната. От приложения по делото НА № */1958г. , озаглавен „за собственост на дворно място отстъпено от държавата безвъзмездно“ се установява, че на 23.04.1958г. по молба на Ж.Г. и приложена преписка № *от 23.04.1958г., изпратена до съда от Михайловградския градски народен съвет за издаване на нотариален акт за право на собственост върху отстъпления му безвъзмездно държавен имот, описан в преписката , съдията , като е взел предвид приложените към преписката –извлечение от протоколно решение № 7/05.03.1958г. на ИК на ГНС, взето съвместно с градския комитет на БКП, утвърдено от ОНС гр. *на 17.04.1958г. с протокол № 11, с което се отстъпва на молителя правото да застрои за своя сметка жилище в държавното дворно място- парцела *, кв. *по плана на гр. *, оценено за 1700 лева, правото на застрояване на което място му се отстъпва безвъзмездно с посоченото протоколно решение , е признал на Ж. Г. правото на застрояване жилище за своя сметка в отстъпеното му безвъзмездно държавно дворно място –парцела *, кв. *по плана на гр. *.

С договор за продажба на имот частна държавна собственост от 14.04.1998г. , вписан в службата по вписвания Областният управител на област *като продавач се е задължил да продаде на Г.Г. и С. Г. 192.5 кв.метра /1/2 идеална част от 385 / недвижим имот частна държавна собственост/за който е придобито право на строеж /, представляващ имот пл. № *, включен в пагцел *,кв. *по плана на гр. *от 1990г. при посочена цена, платена от купувачите съгласно заповед № 169/26.03.1998г.. Видно от заповедта, издадена от областния управител основанието за сключване на договора е § 27 ПЗРЗИДЗС във връзка с § 1и § 2 от ПЗР на ПМС № 235/1996г. .Няма спор по делото, че описаният в договора от 1998г. имот е идентичен с парцел *, кв.*по договора за замяна от 1978г., приложен към договора за продажба на имот частна държавна собственост.

Ж.Г. е починал 1987г. , видно от приложеното удостоверение за наследници /л. 149/ , като е наследен от съпруга Л.Г., поч.2013г., от Л.В. по право на заместване на сина му И.Ж., поч. 1977г. и от дъщеря М.Г.. На 30.04.2004г. между Л.Г., Г.Г. и С.Г. е сключен договор с нотариално заверени подписи /л. 15/, с който са разпределили ползването на съсобствения недвижим имот –УПИ *-*, кв. *по плана на гр. *от 1990г. , според който правата в

съсобствеността са 1/2 идеална част за Л. Г. и 1/2 идеална част за Г. и С. .

С НА № *от юли 2004г. Л.Г.е дарила на М.Г. и Л.В. следния свой собствен недвижим имот –УПИ *-*, кв. *по плана на гр. *, целия от 384 кв.м, на дарителката 192 кв.м, заедно с втория етаж на построената в имота двуетажна масивна жилищна сграда , ведно с три мазета, таван със светла площ и гараж, като си е запазила правото на ползване . При изповядване на сделката дарителката е удостоверила правото си на собственост с НА № */1958г. и договор от 08.04.1998г. , удостоверение за наследници и други.

С НА № */19.12.2014г. М. Г.и Л.В. са прехвърлили с договор за продажба на Л.З. , по време на брака ѝ с Д.П.,поземлен имот с идентификатор *по одобрените за гр. *2006г. КККР, ведно с построения в имота самостоятелен обект с идентификатор *- втория етаж от двуетажна масивна жилищна сграда , три мазета, таван със светла площ и гараж , като е безспорно по делото, че ПИ с посочения идентификатор е идентичен с УПИ *-*, кв. *по действащия за града регулационен план. От приложената нотариална преписка при изповядване на тази сделка е приложена скица на ПИ /л. 147/ според която за 1/2 идеална част от имота не е установен собственик, като прехвърлителите са с права по 1/4 идеална част. От скицата , приложена с исковата молба , към 2018г. според данните в КККР ПИ с идентификатор *е записан на Г.Г., С.Г. съгласно договор от 1998г. и на Л.З. съгласно НА от 2014г..

От показанията на разпитаните свидетели се установява, че от момента на придобиване на първия етаж, ищите започнали да ползват и дворното място – обработвали градина със зеленчуци и цветя , засадили лози и направили асфалт , бетонирали част от площта пред къщата. Около 2000 година, според показанията на разпитаните свидетели, поставили в имота телена ограда, части от която съществуват и в момента. От заключението на вещото лице, изслушано в съдебно заседание на 13.10.2021 година, се установява, че дворното място е разделено по начин, че всяка от страните има пешеходен и автомобилен подход към имота, но площта му към настоящия момент според данните от кадастъра е 377 кв.метра , което не отговаря на разпределението от 2004г., когато е била 385 кв.м, като в имота сега има и построен гараж . Съобразявайки заснемане от Гугъл мапс през 2012 година, прави извод, че телената ограда (която към момента съществува само частично) е отделяла правото на ползване между страните според договореното от тях през 2004 година. Разпитаните по делото свидетели не можаха да установят с категоричност кога точно са премахнати части от телената ограда, но свидетелстват за това, че след като закупили втория етаж от жилищната сграда ответниците Л.З. и Д.П. започнали да складираат строителни материали в частта, ползвана дотогава от ищите.

При така установената фактическа обстановка , от правна страна съдът приема следното:

Основателността на предявения иск с правно основание чл. 108 ЗС е обусловена от наличието на установяване по делото правото на собственост на ищите върху 1/2 идеална част от поземления имот с идентификатор *по одобрената за град *2006г. кадастрална карта , който имот по действащия за града регулационен план от 1990г. представлява УПИ *, пл.

№ *, кв. *. Предвид твърденията на ищите за наличие на съсобственост върху поземления имот с ответниците Л.З. и Д.П., то за основателността на иска за предаване на владението следва да е установено, че тези ответници упражняват фактическа власт върху имота, надхвърлящи правата им, с което се нарушава владението на ищите, в каквато насока е даденото задължително за съдилищата тълкуване в ТР №3/2020г. от 05.01.2022г. по тълк.дело № 3/2020г. на ОСФК на ВКС.

Ищите обосновават правото си на собственост върху процесната идеална част с договор за продажба на тази идеална част, сключен на 14.04.1998г. с областния управител на област *, с който на основание заповед на областния управител № */26.03.1998г. на основание § 27 ПЗРЗИДЗС във връзка с § 1 и § 2 от ПЗР на ПМС № */1996г. им е продадена 1/2 идеална част от имота. При сключване на този договор са се легитимирали като носители на право на строеж върху държавен имот с нотариалния акт от 1978г., с който Ж.Г. им е прехвърлил правото на собственост върху първия етаж от построената в имота двуетажна жилищна сграда. При условията на евентуалност са заявили като основание на правото си на собственост изтекла в тяхна полза придобивна давност.

По първото поддържано основание за правото на собственост на ищите, а именно договорът от 14.04.1998г. за продажба на 1/2 идеална част от имот частна държавна собственост, заявено като главно, съдът приема следното,:

Основанието за сключване на този договор са разпоредбите на § 1 и § 2 от ПЗР на ПМС № 235/1996г./отм. 2006г./, предвиждащи право на български граждани, придобили право на строеж върху държавна или общинска земя до 13 юли 1991 г. за построяване на жилищна сграда за задоволяване на жилищни нужди в границите на населените места да подадат молба за придобиване на право на собственост върху земята до областния управител, съответно до кмета на общината, по местонахождението на имота, като с § 2 е предвидено такова право и на български граждани, придобили идеална част от право на строеж върху държавна или общинска земя заедно с правото на собственост върху обект в етажна собственост до 13 юли 1991 г. за придобиване на идеална част от правото на собственост върху земята, върху която е застроена сградата, съответстваща на притежаваната идеална част от правото на строеж.

От приложената преписка по сключване на договора се установява, че Г. и С.Г. са се легитимирали като носители на право на строеж върху имота с нотариалния акт от 1978г., с който са придобили от Ж. Г. по договор за замяна правото на собственост върху първия етаж от построената в имота двуетажна жилищна сграда, обособен като самостоятелно жилище, каквото е и жилището на втория етаж, собственост на Ж. Г.. Правото на собственост на Ж.Г. по тази сделка е нотариален акт № */1958 г., поради което и следва да се установи какви права е придобил Ж. Г. с този нотариален акт. От съдържанието на нотариалния акт от 1958 г. се установява, че е издаден въз основа на преписка, изпратена на съда от ГНС *за издаване на нотариален акт за право на собственост върху отстъпления му безвъзмездно държавен имот, описан в преписката. Според преписката, описана в нотариалния акт с решение на ИК на ГНС, одобрено от ОНС *се отстъпва правото на

застрояване на жилище в държавно дворно място, поради което и с оглед съдържанието на решението на ИК на ГНС, възпроизведено в нотариалния акт, то следва да се приеме, че на Ж.Г. е признато единствено правото да построи жилище в държавно дворно място, но не и правото на собственост върху дворното място, независимо от непрецизното посочване, че се признава право на застрояване „в отстъпеното му безвъзмездно държавно дворно място“. Няма логика ако му е дадено безвъзмездно самото дворно място, то държавата, чрез съответните свои органи към този момент, да му отстъпва и правото на застрояване, което като ограничено вещно право несъмнено принадлежи на собственика. В подкрепа на това разбиране е и обстоятелството, че при сключване на договора за замяна от 1978г. изрично е било приложени и разрешение на ИК на ГНС за извършване на замяната с оглед обстоятелството, че имотът е държавна собственост. Следва да се има предвид, че към 1958г., когато е взето решението на ИК на ГНС за отстъпване безвъзмездно право на застрояване Законът за собствеността, в редакция към април 1958г. не е предвиждал ред за продажба на държавни имоти на частни лица, още по-малко такъв за отстъпването им безвъзмездно. Действащата тогава разпоредба на чл. 15 от ЗС е предвиждала единствено отстъпването в полза на кооперативни или на други обществени организации и на отделни граждани правото да се построи сграда върху държавна земя и да се придобие правото на собственост върху сградата, като за имотите предоставени на народни съвети това става с разрешение на изпълнителния комитет на окръжния народен съвет /чл. 13 от закона/. С действащата тогава Конституция от 1947г. се установява единството на фонда на държавната собственост, като режимът на държавната социалистическата собственост - кооперативна и държавна, след това е доразвит в ЗС (Изв., бр. 92/1951 г. в сила от 17.12.1951 г.). Държавните земи трайно са предназначени за обслужване на обществен и държавен интерес, което изключва възможността върху тях да се установят собственически права в полза на частни лица, кооперации или на обществени организации. Поради това, отчуждаването им полза на частни лица, кооперации и организации е изключено. Когато държавата преотстъпва някои от земите, държавна собственост за задоволяване на определени нужди на обществените организации, кооперации или на частни лица, правото на държавната собственост върху тези земи се запазва. Такъв е именно случаят при отстъпване правото на строеж за жилища върху държавни терени в полза на отделни граждани, за задоволяване на нуждите им – чл. 15 ЗС (отм.).

При това разбиране за режима на имотите държавна собственост към 1958г., то на Ж. Г. е с нотариалния акт от 1958 г. е признато единствено право на застрояване върху държавен имот, като с осъществяването е придобил право на собственост върху построената в държавния имот двуетажна жилищна сграда, като с договора от 1978г. е прехвърлил на Г. и С.Г. правото на собственост върху първия етаж от сградата, ведно с правото на строеж. Според практиката на ВКС, намерила израз в [Решение № 675 от 26.01.2011 г. по гр. д. № 656/2009 г.](#) на I г. о., [Решение № 47 от 06.02.2012 г. по гр. д. № 20/2012 г.](#) на II г. о., [Решение № 40 от 18.05.2018 г. по гр. д. № 2201/2017 г.](#) на II г. о. правото на строеж е неделимо от правото на собственост върху постройката и се съдържа в него. Затова сградата и правото на строеж, въз основа на което тя е построена, представляват

единен обект на разпореждане - заедно със собствеността върху построеното върху приобретателя преминава и имплицитно съдържащото се право на строеж, дори това да не е изрично посочено в съответния акт. По делото няма доказателства дворното място, върху което е построена сграда въз основа на отстъпено от държавата право на строеж да е променило статута си на държавна собственост до 1998г. , когато е сключен по реда на ПМС № */1996г. договорът за прехвърляне на Г. и С. 1/2 идеална част от процесния имот , като от приложената преписка по сключване на този договор се установява спазване на предвидения в постановлението на МС ред за придобиване на право на собственост- молба от С. и Г.Г. като носители на идеална част от право на строеж върху държавна земя заедно с правото на собственост върху обект в етажна собственост до 13 юли 1991 г., заповед на компетентния областен управител на гр. *, заплащане на определената в заповедта цена , сключване на договор в предвидената в чл. 18 ЗС писмена форма , вписан в службата по вписвания , поради което се установява придобиване от тях на 1/2 идеална част от правото на собственост върху земята, върху която е застроена сградата, съответстваща на притежаваната идеална част от правото на строеж.

Обстоятелството , че за имота не е издаван акт за държавна собственост, не води до извод, че този имот не е бил държавен към 1998г. . Актът за държавна собственост има единствено констативно действие и удостоверява , съгласно чл. 5,ал.1 Закона за държавната собственост /ЗДС/, придобито на някакво основание от държавата право на собственост, като изрично в чл. 5,ал. 3 от ЗДС е предвидено, че актът за държавна собственост няма правопораждащо действие , поради което и липсата на съставен акт за държавна собственост относно процесните имоти не се отразява на придобито по силата на закона право на собственост на държавата . С приемането на ЗДС , в сила от 01.06.1996г. , в чл. 2,ал. 3 за частна държавна собственост са определени всички имоти държавна собственост , различни от определените такива в ал. 2 като публична държавна собственост , съответно процесния имот парцел *, пл. № *, кв. *по регулационния план на гр. *от 1990г. като държавна собственост към 1996г. , е придобил статут на частна държавна собственост и надлежно по реда на ПМС № 235/1996г. с договора от 1998г. Г и С.Г. са придобили 1/2 идеална част от него.

Съдът съобрази и обстоятелството, че при сключване през 2004г. на договора за дарение с НА № */2004г. , с който Л.Г.е прехвърлила на праводателите на ответниците Л.З. и Д.П. УПИ *, пл. № *, кв. *изрично е посочено, че дарителката притежава 192 кв.м от общата площ 384 кв.м , т.е. половината от имота , като при сключване на тази сделка , освен нотариалния акт № */1958г. е приложен и договор от 08.04.1998г. , който договор предвид датата на сключването му най-вероятно е аналогичен на сключения такъв от С. и Г.Г.на 14.04.1998г. . С договора за дарение М.Г.и Л.В. са придобили само 1/2 идеална част от процесния поземлен имот, като другата идеална част е била собственост на С.и Г.Г. на основание сключения на 14.04.1998г. договор , съответно ответниците Л.З. и Д.П. с договора от 2014г. са придобили притежаваната от праводателите им 1/2 идеална част от имота .

Предвид гореизложеното по делото е установено по безспорен и категоричен начин правото на собственост на ишците върху 1/2 идеална част от процесния поземлен имот на основание сключения на 14.04.1998г договор за продажба на имот частна държавна собственост, поради което и решението на РС Монтана в установителната му част е правилно като краен резултат и следва да бъде потвърдено.

Съгласно задължителните указания в [ТР № 1/09.12.2013 г.](#) непосредствена цел на въззивното производство е повторното разрешаване на материалноправния спор, при което дейността на първата и на въззивната инстанция е свързана с установяване истинността на фактическите твърдения на страните чрез събиране и преценка на доказателствата, и субсумиране на установените факти под приложимата материалноправна норма. Въззивният съд е длъжен да реши спора по същество, като съобразно собственото си становище относно крайния му изход може да потвърди и или да отмени решението на първата инстанция. В случая съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 108 ЗС, като предмет на делото е спорното материално субективно право на ишците на собственост върху процесната идеална част от поземления имот, заявено на главно основание- договор за покупко продажба от 14.04.1998г., като придобиване на процесната идеална част по давност е заявено при условията на евентуалност. При преценка събраните по делото доказателства се установява наличието на заявеното като главно придобивно основание, съответно не се е сбъднало вътрешно-процесуалното условие за разглеждане евентуалното придобивно основание. Правото на собственост може да бъде придобито само на едно основание, като с диспозитива на решението по иска по чл. 108 от ЗС съдът следва да отговори на въпроса съществува ли твърдяното от ишците право на собственост съобразно твърдените в исковата молба обстоятелства. Произнасянето на първостепенния съд с отхвъртителен диспозитив по иска за собственост е недопустимо и следва да се обезсили. Независимо от въведените две основания при условията на евентуалност, то съдържанието на спорното право, очертано с петитума на исковата молба е правото на собственост на ишците върху 1/2 идеална част от поземления имот с идентификатор *, което е установено на соченото като главно основание и следва да бъде признато за съществуващо.

В осъдителната му част решението е неправилно и следва да се отмени. От събраните по делото гласни доказателства не се установява ответниците Л.З. и Д.П. като съсобственици с ишците върху процесния имот при равни права да упражняват фактическа власт върху същия, несъответстващи на правата им. Единствено свидетелят Г.Б. установява в показанията си, че собствениците на втория етаж правили ремонт и си складирали материалите в ползваното от Г. и С. място, но дали и към настоящи момент това все още е така, по делото не е установено. Договорът от 2004г., с който е извършено разпределение на ползването на дворното място между Л.Г. от една страна и Г. и С.Г. не ги обвързва, доколкото по делото е установена промяна във фактическото положение не само относно площта на дворното място, но и наличие на осъществено след сключването му застрояване - гараж от 35 кв.м, които обстоятелства налагат извод, че спорът между страните за ползване на съсобствения имот следва да бъде разрешен чрез ново разпределение доброволно или по

съдебен ред .

При този изход на спора на ищите следва да се присъдят половината от направените в първоинстанционното производство разноски, съответно на ответниците Л.З. и Д.П. се следват половината от разноските за първата инстанция .

С оглед изхода на въззивното производство , предвид частичната основателност на жалбата разпределение отговорността за разноски е по 1/2 за всяка от насрещните страни, като на жалбоподателката И.П. разноски не са дължими, предвид правилността на решението в обжалваната от нея установителна част.

Водим от гореизложените мотиви , Окръжен съд - Монтана

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението на Районен съд Монтана от 29.11.2021г. , постановено по гр.дело № 3210/2018г. по описа му , В ЧАСТТА, с която е признато за установено отношение на Л. З., Д. П., Л. В., С.К. и И.П. правото на собственост на С. Г. и А.Ц. по отношение на 1/2 ид.част от ПИ с идентификатор *по КК и КР на град *, като ПРАВИЛНО като краен резултат .

ОБЕЗСИЛВА решението на Районен съд Монтана от 29.11.2021г. , постановено по гр.дело № 3210/2018г. по описа му , В ЧАСТТА , с която е отхвърлен иск правото на собственост да е придобито чрез закупуването му от Областен Управител *с договор за продажба на имот частна държавна собственост от 14.04.1998 година, КАТО НЕДОПУСТИМО.

ОТМЕНЯ решението на Районен съд Монтана от 29.11.2021г. , постановено по гр.дело № 3210/2018г. по описа му , В ЧАСТТА , с която са осъдени Л. З. и Д. П. да предадат на С.Г. и А.Ц. владението върху частта от ПИ с идентификатор *, оцветена в жълт цвят на първата скица на л.228 от делото, КАТО НЕПРАВИЛНО, вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 108 от ЗС , предявен от С. Г. и А.Ц. срещу Л. З. и Д. П. за предаване владението върху реална част от ПИ с идентификатор *по КККР на гр. *от 136.50 кв. метра , обозначена със син цвят на скица, неразделна част от договор за разпределение на ползването от 30.04.2004г., рег. № *на нотариус Б.П., КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОТМЕНЯ решението на Районен съд Монтана от 29.11.2021г. , постановено по гр.дело № 3210/2018г. по описа му , В ЧАСТТА , с която са осъдени Л. З. и Д. П. да заплатят на С. Г. и А. Ц. разноски над сумата 1290.99 лева до присъдените такива 2581.98 лева.

ОСЪЖДА С. Г. и А.Ц. да заплатят на Л. З. и Д. П. разноски за първоинстанционното производство в размер на 1080.66 лева, както и сумата 630.76 лева въззивни разноски.

ОСЪЖДА Л. З. и Д. П. да заплатят на С. Г. сумата 300 лева разноски за въззивното

производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____